

31999L0044

L 171/12

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

1999 7 7

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 1999/44/EB
1999 m. gegužės 25 d.
dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 95 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos pagal 1999 m. gegužės 18 d. Taikinimo komiteto patvirtintą bendrą tekstą ⁽³⁾,

- (1) kadangi Sutarties 153 straipsnio 1 ir 3 dalyse numatyta, kad priemonėmis, kurių Bendrija imasi pagal Sutarties 95 straipsnį, ji turėtų prisidėti prie aukšto lygio vartotojų apsaugos sukūrimo;
- (2) kadangi vidaus rinką sudaro vidaus sienų neturinti teritorija, kurioje garantuojamas laisvas prekių, asmenų, paslaugų ir kapitalo judėjimas; kadangi laisvas prekių judėjimas yra susijęs ne tik su asmenų sudarytais verslo sandoriais, bet ir su privačių asmenų sudaromais sandoriais; kadangi tai reiškia, kad remdamiesi vieninga minimalia teisingų taisyklių, reglamentuojančių vartojimo prekių pardavimą, visuma vienoje valstybėje narėje gyvenantys vartotojai galėtų savo nuožiūra pirkti prekes kitos valstybės narės teritorijoje;
- (3) kadangi valstybių narių įstatymai dėl vartojimo prekių pardavimo iš dalies skiriasi, dėl to viena nuo kitos skiriasi nacionalinės vartojimo prekių rinkos ir gali būti iškreipta konkurencija tarp pardavėjų;
- (4) kadangi vartotojų, kurie siekia iš didelės rinkos turėti naudos pirkdami prekes kitose, ne jų nuolatinio gyvenimo, valstybėse narėse, vaidmuo kuriant vidaus rinką yra svarbiausias; kadangi dirbtiniam sienų atstatymui ir rinkų suskaldymui turėtų būti užkirstas kelias; kadangi naujosios ryšių technologijos, leidžiančios laisvai prisijungti prie valstybių narių arba trečiųjų šalių platinimo sistemų, labai išplėtė vartotojų galimybes; kadangi nesant vartojimo

prekių pardavimą reglamentuojančių taisyklių minimalaus suderinimo gali būti sukliudyta plėtoti prekių pardavimą taikant naujas nuotolinių ryšių technologijas;

- (5) kadangi minimalių vartotojų teisės taisyklių, kurios galiotų nepriklausomai nuo prekių pirkimo vietos Bendrijoje, bendros visumos sukūrimas sutvirtins vartotojų pasitikėjimą ir sudarys jiems galimybę visapusiškai pasinaudoti vidaus rinka;
- (6) kadangi pagrindiniai sunkumai, su kuriais susiduria vartotojai, ir pagrindinis ginčų su pardavėjais šaltinis yra susiję su tuo, kad prekės neatitinka sutarties; kadangi dėl to šiuo atžvilgiu yra tikslinga suderinti nacionalinius vartojimo prekių pardavimą reglamentuojančius teisės aktus, tačiau nepažeidžiant su sutartine ir nesutartine atsakomybe susijusių nacionalinės teisės nuostatų bei principų;
- (7) kadangi prekės visų pirma turi atitikti sutarties sąlygas; kadangi atitikimo sutarčiai principas gali būti laikomas bendru skirtingoms nacionalinės teisės tradicijoms; kadangi, užtikrinti minimalų vartotojų apsaugos lygį, pagal tam tikras nacionalinės teisės tradicijas gali būti neįmanoma remiantis vien šiuo principu; kadangi, ypač esant tokioms teisės tradicijoms, gali būti naudingos papildomos nacionalinės nuostatos, kuriomis būtų užtikrinta vartotojų apsauga tada, kai šalis nėra susitarusios dėl specifinių sutarties sąlygų ar kai šalis susitaria dėl sutarties sąlygų arba sudarė sutartis, kurios tiesiogiai ar netiesiogiai panaikina arba apriboja vartotojų teises ir kurios, jei minėtos teisės kyla iš šios direktyvos, vartotojams nėra privalomos;
- (8) kadangi, siekiant palengvinti atitikimo sutarčiai principo taikymą, yra naudinga nustatyti nepaneigiamą atitikimo sutarčiai prezumpciją, apimančią labiausiai paplitusias situacijas; kadangi ta prielaida neapriboja sutarties laisvės principo; kadangi, be to, tada, kai nėra specifinių sutarties sąlygų, taip pat kai yra taikoma minimalios apsaugos sąlyga, šioje prielaidoje paminėti elementai gali būti naudojami nustatant, kad nėra prekių atitikimo sutarčiai; kadangi kokybė ir veikimas, kurių vartotojai gali pagrįstai tikėtis, priklausys, *inter alia*, nuo to, ar prekės yra naujos, ar naudotos; kadangi prielaidoje paminėti elementai yra kaupiamojo pobūdžio; kadangi tam tikru atveju paaiškėja, kad bet kuris konkretus elementas yra aiškiai netinkamas, likę prielaidos elementai vis tiek taikomi;

⁽¹⁾ OL C 307, 1996 10 16, p. 8
ir OL C 148, 1998 5 14, p. 12.

⁽²⁾ OL C 66, 1997 3 3, p. 5.

⁽³⁾ 1998 m. kovo 10 d. Europos Parlamento nuomonė (OL C 104, 1998 4 6, p. 30), 1998 m. rugsėjo 24 d. Tarybos bendroji pozicija (OL C 333, 1998 10 30, p. 46) ir 1998 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento sprendimas (OL C 98, 1999 4 9, p. 226). 1999 m. gegužės 5 d. Europos Parlamento sprendimas. 1999 m. gegužės 17 d. Tarybos sprendimas.

- (9) kadangi pardavėjas turėtų būti tiesiogiai atsakingas vartotojui už prekių atitikimą sutarčiai; kadangi tai yra tradicinis sprendimas, įtvirtintas valstybių narių teisės sistemose; kadangi vis dėlto pardavėjas turėtų galėti, kaip numatyta nacionalinės teisės aktuose, laisvai reikalauti gamintojo, ankstesnio pardavėjo toje pačioje sutarčių grandinėje arba bet kokio kito tarpininko, jeigu jis nėra šios teisės

- atsisakęs, vykdyti teisių gynimo priemonės; kadangi ši direktyva neturi poveikio sutarties tarp pardavėjo, gamintojo, ankstesnio pardavėjo ar bet kokio kito tarpininko laisvės principui; kadangi taisyklės, reguliuojančias, kieno atžvilgiu ir kaip pardavėjas gali reikalauti vykdyti tokių teisės gynimo priemonių, turi nustatyti nacionalinės teisės aktai;
- (10) kadangi tada, kai prekės neatitinka sutarties, vartotojai privalėtų turėti teisę į nemokamą prekės atitikimo sutarčiai atkūrimą jų pasirinkimu tas prekes pataisant ar pakeičiant arba, jei to nepadaro, sumažinant jų kainą ar nutraukiant sutartį;
- (11) kadangi vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas pataisytų arba pakeistų prekes, nebent tokios teisės gynimo priemonės būtų neįmanomos arba neproporcingos; kadangi tai, ar teisės gynimo priemonė yra neproporcinga, turėtų būti nustatoma objektyviai; kadangi teisės gynimo priemonė būtų neproporcinga, jeigu ja, lyginant su kita teisės gynimo priemone, būtų nustatytos nepagrįstos išlaidos; kadangi, siekiant nuspręsti, ar išlaidos yra nepagrįstos, išlaidos, nustatytos viena teisės gynimo priemone, turėtų būti žymiai didesnės negu kita teisės gynimo priemone nustatytos išlaidos;
- (12) kadangi, jeigu nėra atitikimo, pardavėjas susitarimo būdu visada gali pasiūlyti vartotojui bet kokią kitą galimą teisės gynimo priemonę; kadangi vartotojas turi teisę rinktis, priimti ar atmesti šį pasiūlymą;
- (13) kadangi, siekiant suteikti vartotojui galimybę pasinaudoti vidaus rinka ir pirkti vartojimo prekes kitoje valstybėje narėje, turėtų būti rekomenduota, kad vartojimo prekių, kuriomis yra prekiaujama keliose valstybėse narėse, gamintojai vartotojų labui prie savo gaminių pridėtų sąrašą, kuriame pateikiamas bent vienas kontaktinis adresas kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje gaminiu yra prekiaujama;
- (14) kadangi nuorodos į prekių pateikimo laiką nereiškia, kad valstybės narės turi keisti rizikos perėjimą reglamentuojančias taisykles;
- (15) kadangi valstybės narės gali numatyti, kad bet kokios vartotojui atlygintinos išlaidos gali būti sumažintos atsižvelgiant į tai, kad vartotojas, pateikęs jam prekes, turėjo iš jų naudos; kadangi detali tvarka, nustatanti sutarties nutraukimo sąlygas, gali būti įtvirtinta nacionalinės teisės aktuose;
- (16) kadangi dėl specifinio naudotų prekių pobūdžio pakeisti jas praktiškai neįmanoma; kadangi dėl to vartotojo teisė pakeisti prekę yra praktiškai negalima šioms prekėms; kadangi dėl tokių prekių valstybės narės gali šalims suteikti teisę susitarti dėl sutrumpinto atsakomybės laikotarpio;
- (17) kadangi yra tikslinga laiko atžvilgiu apriboti laikotarpį, per kurį pardavėjas yra atsakingas už kiekvieną prekių pateikimo laikotarpiu esantį neatitikimą; kadangi valstybės narės taip pat gali nustatyti ieškininės senaties terminą, per kurį vartotojai gali įgyvendinti savo teises, jeigu toks terminas nepasibaigia per dvejus metus nuo prekių pateikimo; kadangi, jeigu pagal nacionalinius teisės aktus ieškininės senaties termino pradžia nesutampa su prekių pateikimo laiku, bendra ieškininės senaties termino trukmė, kurią nustato nacionalinės teisės aktai, neturi būti trumpesnė nei dveji metai nuo prekių pateikimo;
- (18) kadangi, siekdamas draugiškai susitarti, prekių taisymo ar keitimo arba derybų tarp pardavėjo ir vartotojo atveju valstybės narės gali, jei tikslinga, pagal savo nacionalinės teisės aktus numatyti, kad būtų sustabdytas arba nutrauktas laikotarpis, per kurį turi išaiškėti neatitikimas, ir ieškininės senaties terminas;
- (19) kadangi valstybės narės turėtų būti leista nustatyti terminą, per kurį vartotojas privalo informuoti pardavėją apie kiekvieną neatitikimą; kadangi valstybės narės gali užtikrinti aukštesnio lygio vartotojo apsaugą neįtvirtindamos tokios pareigos; kadangi bet kuriuo atveju vartotojai visoje Bendrijoje privalėtų turėti ne mažiau kaip du mėnesius, per kuriuos jie galėtų informuoti pardavėją apie neatitikimo buvimą;
- (20) kadangi valstybės narės turėtų apsaugoti, kad dėl tokio laikotarpio į nepalankią padėtį nepatektų įvairiose valstybėse narėse apsiperkantys vartotojai; kadangi visos valstybės narės turėtų informuoti Komisiją apie naudojimąsi šia nuostata; kadangi Komisija turėtų vertinti šios nuostatos įvairaus taikymo įtaką vartotojams ir vidaus rinkai; kadangi informacija apie naudą, kurią valstybė narė gavo taikydama šią nuostatą, turi būti prieinama kitoms valstybėms narėms ir vartotojams bei vartotojų organizacijoms visoje Bendrijoje; kadangi situacijos visose valstybėse narėse apibendrinimas turėtų būti paskelbtas *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* ;
- (21) kadangi dabar egzistuoja praktika, kad tam tikrų kategorijų prekėms pardavėjai ir gamintojai suteikia garantijas dėl kiekvieno trūkumo, kuris išaiškėja per tam tikrą laikotarpį; kadangi ši praktika gali skatinti konkurenciją; kadangi, nors tokių garantijų suteikimas yra teisėta prekybos priemonė, jos neturėtų klaidinti vartotojo; kadangi, siekiant užtikrinti, kad vartotojai nėra klaidinami, į garantijas turėtų būti įtraukta tam tikra informacija, įskaitant nuostatą, kad garantija neturi poveikio vartotojo juridinėms teisėms;
- (22) kadangi šalys negali bendru susitarimu apriboti arba panaikinti vartotojams suteiktų teisių, nes priešingu atveju būtų pažeista suteikiama teisinė apsauga; kadangi šis principas turėtų būti taikomas ir išlygoms, numatančioms atvejus, kai vartotojas žino apie sutarties sudarymo metu egzistuojančią vartojimo prekių neatitikimą; kadangi pagal šią

direktyvą vartotojams suteikiama apsauga neturėtų būti silpnesnė dėl to, kad sutarčiai taikytina buvo pasirinkta ne valstybės narės teisė;

- (23) kadangi teisės aktai ir precedentinė teisė įvairiose valstybėse narėse šioje srityje atskleidžia didėjančią suinteresuotumą užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą; kadangi, atsižvelgiant į šią tendenciją ir patirtį, įgytą įgyvendinant šią direktyvą, gali būti reikalinga numatyti išsamesnio pobūdžio suderinimą, ypač nustatant tiesioginę gamintojo atsakomybę už tuos defektus, kuriuos jis yra atsakingas;
- (24) kadangi, siekiant užtikrinti dar didesnę vartotojų apsaugos lygį, valstybėms narėms turėtų būti leista srityje, kuriai taikoma ši direktyva, priimti arba palikti galioti griežtesnes nuostatas;
- (25) kadangi pagal 1998 m. kovo 30 d. Komisijos rekomendaciją dėl principų, taikomų organams, atsakingiems už neteisminį vartotojų ginčų sprendimą ⁽¹⁾, valstybės narės gali steigti organus, kurie nacionaliniame ir tarpvalstybiniame kontekste užtikrintų nešališką ir veiksmingą skundų nagrinėjimą ir kuriuos vartotojai galėtų pasitelkti kaip tarpininkus;
- (26) kadangi yra tikslinga, siekiant apsaugoti kolektyvinius vartotojų interesus, įtraukti šią direktyvą į direktyvų sąrašą, pateiktą 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/27/EB dėl draudimų ginant vartotojų interesus ⁽²⁾ priede,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Taikymo sritis ir sąvokos

- Šios direktyvos tikslas — suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių pardavimo ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų, siekiant užtikrinti vieningą minimalų vartotojų apsaugos vidaus rinkoje lygį.
- Šioje direktyvoje:
 - vartotojas* — reiškia bet kurį fizinį asmenį, kuris sutartyse, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, nesusijusių su jo prekyba, verslu ar profesija;
 - vartojimo prekės* — reiškia bet kokį materialų kilnojamą daiktą, išskyrus:
 - prekes, parduodamas vykdant sprendimą arba kitais įstatymuose numatytais atvejais,
 - vandenį ir dujas, jeigu jie nėra paruošti parduoti riboto tūrio arba nustatyto kiekio,

— elektrą;

- pardavėjas* — reiškia bet kurį fizinį arba juridinį asmenį, kuris, versdamasis prekyba, verslu ar profesija, pagal sutartį parduoda vartojimo prekes;
- gamintojas* — reiškia vartojimo prekių gamintoją, vartojimo prekių importuotoją į Bendrijos teritoriją ar bet kokį asmenį, atitinkantį gamintoją, kuris ant vartojimo prekių nurodo savo pavadinimą, prekės ženklą ar kitą skiriamąjį ženklą;
- garantija* — reiškia bet kokį pardavėjo arba gamintojo išpareigojimą vartotojui, vykdomą be papildomo užmokesčio, grąžinti už vartojimo prekes sumokėtą sumą, jas pakeisti, pataisyti ar kitaip pašalinti jų trūkumus, jeigu jos neatitinka garantijos dokumente ar atitinkamoje reklamoje nurodytų sąlygų;
- taisymas* — reiškia vartojimo prekių atitikimo pardavimo sutarčiai užtikrinimą neatitikimo atveju.

3. Valstybės narės gali numatyti, kad sąvoka „vartojimo prekės“ netaikoma viešajame aukcione parduodamoms padėvėtoms prekėms, kai vartotojai turi galimybę patys dalyvauti pardavime.

4. Vartojimo prekių, kurios bus pagamintos ar pateiktos, tiekimo sutartys pagal šią direktyvą taip pat laikomos pardavimo sutartimis.

2 straipsnis

Atitikimas sutarčiai

- Pardavėjas privalo pateikti vartotojui prekes, kurios atitinka pardavimo sutartį.
- Vartojimo prekės laikomos atitinkančiomis sutartį, jeigu jos:
 - atitinka pardavėjo pateiktą aprašymą ir turi tokias savybes kaip ir prekės, kurias pardavėjas pateikė vartotojui kaip pavyzdį ar modelį;
 - yra tinkamos bet kokiai konkrečiai paskirčiai, dėl kurios jos yra reikalingos vartotojui ir apie kurią jis sutarties sudarymo metu pranešė pardavėjui, o pardavėjas jai pritarė;
 - yra tinkamos paskirčiai, kuriai paprastai naudojamos tokio paties pobūdžio prekės;
 - pasižymi tokia kokybe ir veikimu, kurie paprastai yra būdingi tokio paties pobūdžio prekėms ir kurių vartotojas gali pagrįstai tikėtis, atsižvelgdamas į tų prekių pobūdį ir į bet kokius pardavėjo, gamintojo arba jo atstovo pateiktus viešus pareiškimus dėl jų specifinių savybių, ypač reklamoje arba ant etiketės.

3. Taikant šį straipsnį laikoma, kad neatitikimo nėra, jeigu sutarties sudarymo metu vartotojas žinojo arba pagrįstai negalėjo nežinoti apie neatitikimą, arba jeigu neatitikimas atsirado iš vartotojo pateiktos medžiagos.

⁽¹⁾ OL L 115, 1998 4 17, p. 31.

⁽²⁾ OL L 166, 1998 6 11, p. 51.

4. Pardavėjo neįpareigoja 2 dalies d punkte nurodyti vieši pareiškimai, jeigu jis:

- įrodo, kad apie atitinkamą pareiškimą nežinojo ir pagrįstai negalėjo žinoti, arba
- įrodo, kad pareiškimas buvo ištaisytas iki sutarties sudarymo momento, arba
- įrodo, kad sprendimui pirkti vartojimo prekes pareiškimas negalėjo turėti įtakos.

5. Jeigu instaliavimas sudaro prekių pardavimo sutarties dalį ir prekes instaliavo pardavėjas arba tai atlikta jo atsakomybe, bet koks dėl neteisingo vartojimo prekių instaliavimo atsiradęs neatitikimas prilyginamas prekių neatitikimui. Ši nuostata vienodai taikoma gaminiui, kai numatyta, jog jį instaliuos pats vartotojas, kai jis jį instaliuoja, o neteisingo instaliavimo priežastis yra instaliavimo instrukcijos trūkumai.

3 straipsnis

Vartotojo teisės

1. Pardavėjas yra atsakingas vartotojui už bet kokį neatitikimą, esantį prekių pateikimo metu.

2. Esant neatitikimui, vartotojas turi teisę į nemokamą prekių atitikimo sutarčiai užtikrinimą jas pataisant ar pakeičiant pagal šio straipsnio 3 dalį, arba teisę į atitinkamą kainos sumažinimą arba su tomis prekėmis susijusios sutarties nutraukimą pagal šio straipsnio 5 ir 6 dalis.

3. Vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas nemokamai pataisytų arba pakeistų prekes, nebent tai yra neįmanoma ar neproporcinga.

Teisės gynimo priemonė laikoma neproporcinga, jeigu ja, palyginti su alternatyvia teisės gynimo priemone, pardavėjui nustatomos nepagrįstos išlaidos, atsižvelgiant į:

- vertę, kurią prekės turėtų, jeigu nebūtų neatitikimo,
- neatitikimo reikšmingumą ir
- tai, ar alternatyvi teisės gynimo priemonė galėtų būti įgyvendinta nesukeliant didelių nepatogumų vartotojui.

Bet koks prekių pataisymas ar pakeitimas atliekamas per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios tos prekės vartotojui buvo reikalingos.

4. Šio straipsnio 2 ir 3 dalyse sąvoka „nemokamai“ reiškia išlaidas, reikalingas užtikrinti prekių atitikimą, visų pirma pašto, darbo ir medžiagų išlaidas.

5. Vartotojas gali reikalauti atitinkamai sumažinti kainą arba nutraukti sutartį, jeigu:

— vartotojas neturi teisės nei į prekių pataisymą, nei į jų pakeitimą, arba

— pardavėjas per protingą laiką neįgyvendino teisės gynimo priemonės, arba

— pardavėjas neįgyvendino teisės gynimo priemonės nesukeldamas didelių nepatogumų vartotojui.

6. Vartotojas neturi teisės nutraukti sutarties, jeigu neatitikimas yra nedidelis.

4 straipsnis

Žalos atlyginimo teisė

Kai už neatitikimą, atsiradusį dėl gamintojo ar ankstesnio pardavėjo toje pačioje sutarčių grandinėje ar bet kokio kito tarpininko veikimo ar neveikimo, vartotojui yra atsakingas galutinis pardavėjas, jis turi teisę imtis teisės gynimo priemonių atsakingo asmens ar asmenų sutarčių grandinėje atžvilgiu. Atsakingą asmenį ar asmenis, kurių atžvilgiu galutinis pardavėjas gali imtis teisės gynimo priemonių, kartu ir atitinkamą jų vykdymo procesą bei sąlygas nustato nacionalinė teisė.

5 straipsnis

Terminai

1. Pardavėjas yra laikomas atsakingu pagal 3 straipsnį, kai neatitikimas išaiškėja per dvejus metus nuo prekių pateikimo. Jeigu pagal nacionalinės teisės aktus 3 straipsnio 2 dalyje nustatytoms teisėms yra taikomas ieškininės senaties terminas, šis terminas nesibaigia per dvejus metus nuo prekių pateikimo.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad, siekdamas pasinaudoti savo teise, vartotojas privalo informuoti pardavėją apie neatitikimą per dviejų mėnesių laikotarpį nuo tos dienos, kai pastebėjo neatitikimą.

Valstybės narės, pasinaudojusios šia dalimi, informuoja apie tai Komisiją. Komisija stebi šios valstybių narių galimybės buvimo poveikį vartotojams ir vidaus rinkai.

Ne vėliau kaip iki 2003 m. sausio 7 d. Komisija parengia ataskaitą apie valstybių narių pasinaudojimą šia dalimi. Ataskaita skelbiama *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

3. Jeigu neįrodyta kitaip, bet koks neatitikimas, išaiškėjęs per šešis mėnesius nuo prekių pateikimo, laikomas egzistavusiu pateikimo metu, nebent ši prielaida yra nesuderinama su prekių pobūdžiu arba su neatitikimo pobūdžiu.

6 straipsnis

Garantijos

1. Garantija jos teikėją teisiškai įpareigoja garantijos dokumente ir su tuo susijusioje reklamoje nustatytais sąlygomis.

2. Garantijoje:

- įtvirtinama, kad vartotojas pagal taikytinus nacionalinės teisės aktus, reglamentuojančius vartojimo prekių pardavimą, turi teises, ir aiškiai nurodoma, kad garantija toms teisėms poveikio neturi,
- paprasta, suprantama kalba išdėstomas garantijos turinys ir detali informacija, reikalinga vadovaujantis garantija pareikšti pretenzijas, visų pirma garantijos trukmė ir taikymo teritorija, taip pat garantijos teikėjo pavadinimas ir adresas.

3. Vartotojo reikalavimu garantija jam pateikiama raštu arba kitoje jam prieinamoje ilgalaikėje laikmenoje.

4. Savo teritorijoje valstybė narė, kurioje yra parduodamos vartojimo prekės, gali pagal Sutarties taisykles nustatyti, kad garantija būtų parengta viena ar daugiau kalbų, jos nustatytų iš Bendrijos oficialių kalbų.

5. Jeigu garantija pažeidžia šio straipsnio 2, 3 ar 4 dalies reikalavimus, garantijos galiojimui tai jokio poveikio neturi, ir vartotojas gali ja remtis ir reikalauti, kad jos būtų laikomasi.

7 straipsnis

Įpareigojantis pobūdis

1. Jokios sutarčių sąlygos ar susitarimai, sudaryti su pardavėju prieš jam pranešus apie neatitikimą, kurie tiesiogiai ar netiesiogiai panaikina arba apriboja šios direktyvos nustatytas teises, neįpareigoja vartotojo, kaip tai numatyta nacionalinėje teisėje.

Valstybės narės gali numatyti, kad padėvėtų prekių atžvilgiu pardavėjas ir vartotojas gali susitarti dėl sutarties sąlygų ar sudaryti susitarimą, kuriame numatytas trumpesnis pardavėjo atsakomybės laikotarpis nei tas, kuris nurodytas 5 straipsnio 1 dalyje. Toks laikotarpis negali būti trumpesnis nei vieneri metai.

2. Valstybės narės imasi reikiamų priemonių siekdamos užtikrinti, kad iš vartotojų nebūtų atimta šios direktyvos suteikta apsauga tada, kai sutarčiai taikytina teise pasirenkama ne valstybės narės teisė, jeigu ta sutartis yra glaudžiai susijusi su valstybių narių teritorija.

8 straipsnis

Nacionalinė teisė ir minimali apsauga

1. Šios direktyvos nustatytos teisės yra vykdomos nepažeidžiant kitų teisių, kuriomis vartotojas gali remtis pagal nacionalines normas, reguliuojančias sutartinę ar nesutartinę atsakomybę.

2. Kad užtikrintų aukštesnio lygio vartotojų apsaugą, valstybės narės šios direktyvos taikymo srityje gali priimti ar palikti galioti griežtesnes nuostatas, neprieštarujančias Sutarčiai.

9 straipsnis

Valstybės narės imasi atitinkamų priemonių, kad informuotų vartotojus apie šią direktyvą įgyvendinančius nacionalinės teisės aktus, ir skatina profesines organizacijas prireikus informuoti vartotojus apie jų teises.

10 straipsnis

Direktyvos 98/27/EB priedas užbaigiamas taip:

„10. 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999 7 7, p. 12).“

11 straipsnis

Perkėlimas

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 2002 m. sausio 1 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą, arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatas.

12 straipsnis

Persvarstymas

Komisija ne vėliau kaip iki 2006 m. liepos 7 d. persvarsto šios direktyvos taikymą ir Europos Parlamentui bei Tarybai pateikia ataskaitą. Ataskaitoje, *inter alia*, nagrinėjamas gamintojo tiesioginės atsakomybės įtvirtinimo klausimas ir prireikus priedami pasiūlymai.

13 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dieną.

14 straipsnis

Ši direktyva yra skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1999 m. gegužės 25 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

J. M. GIL-ROBLES

Tarybos vardu

Pirmininkas

H. EICHEL